

SLOVENKA

Glasiło slovenskega ženstva

Št. 23.

V Trstu 6. novembra 1897.

Letnik I.

Meseca novembra se obhaja god teh le slovanskih svetnikov: 1. Ljubomil, Cvenija, 6. Ratislav, 7. Bogdan, 8. Kažimir, 11. Braslav, 13. Gorislav, 14. Borislav, 19. Jelisava, Gradislav, 21. Grimislava, 23. Draguš.

Slovenke, dajte svojim otrokom slovanska krstna imena!

Med grobovi . . .

Med grobovi stopam tiha —,
Tu in tam napisi zlati,
In na dragih spomenikih
Angelji stoje krilati.

Lučic sto in sto vzplamteva,
Vonj cvetic se svežih širi,
Na ovenčane grobove
Pa tečejo solzni viri. —

Dalje spem . . . postanem zopet,
Zrem gomilo osamelo,
Ki brez cvetja je in lučic
Le pokrita z rušo velo.

Revež tu gotovo spava,
Borno bitje — brez pomena —
Grob njegov zato brez cvetja
In brez lučic je plamena.

Roki sklenem jaz — in molim —
Vetra dih skrivnostno veje:
Tukaj so pozemske sreče
In pozemske bede — meje!

Kristina.

Prva sreča

Slike po naravi — Ruski spisala M. Krestovska, po izvorniku po slov. Adolf Pahár.

(Dalje).

IX.

Liza je bila močna, lepo vzrastla deva, sè svežim, velikim, zagorelim obrazom in visokimi, zdravimi prsi. Imela je kakor Zina vsega skupaj 18 let, a na videz jih je imela 20 in Zina je bila poleg nje docela deklica. Poteze njenega lica so bile krepke, celó nekoliko debele, posebno v primeri z Aljošinimi, katere so bile po neki čudni igri narode zelo tanke in skoro žensko nežne.

Liza nikakor ni bila lepa, a imela je prekrasne temnorujave lase, gladko začesane v eno samo gosto, dolgo kito, ter nevelike, no umapolne in nenavadno jasne, rujave oči. A glavno — vsa njena postava, ne tanka in izbrana, kakor Zinina a močna in krepka, dihala je neko svežo, zdravo silo, da jo je bilo kar veselje gledati.

— Nu, lej, gotova! — dejala je Liza, ko se je Zina umila. Za trenutje so se srečale njune oči, zopet sta zarudéli in se nasmehnili druga drugi, kar je Liza potegnila k sebi Zino ter jo krepko poljubila. Zina se je še silneje razgrela in začutila, da je z vsem srcem pripravljena ljubiti to mirno, silno devo, pri kateri ji je bilo nekako posebno prijetno, ter jo je goreče objela in tudi krepko poljubila.

— Veste, — dejala je Liza z neko vprašalno nežnostjo gledaje Zini v lice, — veste, bodiva povsem kot sestri! Takoj sem vas jela ljubiti! Seveda, ko bi ne bili žena Aljoše, tedaj bi vas nemara ne ljubila takó hitro, a vse eno bi mi vi tudi tedaj zeló ugajali . . . Tako ste dobri, nežni . . .

— Tudi jaz, tudi jaz tako! — je radostno vzkliknila Zina. — Mislite si, ko sem vas zagledala, takoj sem si rekla: Kako je krasna, in takoj sem čutila, da vas ljubim.

In zopet sta se obe zasmeljali in se krepko poljubili.